

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/136/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218974
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812218974.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členov JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35807598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36864421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 15C/202/2012-45 zo dňa 09. októbra 2013, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, zamietol tiež návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 2.364,91 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 472,98 eur a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Navrhovateľ uviedol, že majetková škoda a nemajetková ujma vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. EX 9236/2010 spočívajúcom v tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol súd po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Súd prvého stupňa v zmysle § 115 ods. 1 O.s.p. nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie na deň 09.10.2013, na ktorom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa. Poukázal na to, že pred vykonaním prvého pojednávania vo veci samej navrhovateľ doručil súdu návrh na zrušenie pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania z dôvodu, že podal na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť voči rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že sudcovia Okresného súdu Prievidza nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania veci. O tomto návrhu na prerušenie konania rozhodol súd prvého stupňa na pojednávaní dňa 09.10.2013 tak, že návrh zamietol. Konštatoval, že povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. vzniká len vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť. Možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. vzniká len vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Takouto otázkou môže byť len rozhodnutie o takej skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej. O nevyhlúčení zákonnej sudkyne rozhodol odvolací súd a zákonná sudkyňa je týmto rozhodnutím viazaná. Z dokazovania vykonaného listinnými dôkazmi mal súd prvého stupňa preukázané, že dňa 25.8.2010 podal súdny exekútor na Okresný súd Prievidza žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech navrhovateľa ako oprávneného proti povinnému Eve Klimentovej. Okresný súd uznesením č.k. 16Er/2336/2010-10 zo dňa 07.10.2010 žiadosť o udelenie poverenia zamietol z dôvodu neplatne uzavretej dohody o vyplnení zmenky, ktoré

rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 4.11.2010. Následne bola uznesením zo dňa 27.07.2011 pod č.k. 16Er 2336/2010 exekúcia zastavená, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.08. 2011. Za aplikácie § 3 ods. 1 písm d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci dospel súd prvého stupňa k záveru, že návrh nie je dôvodný, pretože neboli splnené základné predpoklady uvedeného zákona. Právo na náhradu škody má len ten, komu bola nesprávnym úradným postupom spôsobená škoda. Vo všeobecnosti v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci splnené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu. Navrhovateľ sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní EX 9236/2010, ktoré bolo pred súdom prvého stupňa vedené pod sp.zn. 16 Er/2336/2010. Svoj nárok odvozoval od toho, že v tejto veci bolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po zákonom stanovenej lehote. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že tvrdenia navrhovateľa sa nezakladajú na pravde. V predmetnej exekučnej veci bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 25.08.2010 a súd prvého stupňa rozhodol o tejto žiadosti 7.10. 2010, pričom exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu. Poukázal na ust. § 44, ods.2 Ex.poriadku účinného do 31.5.2010 a jeho následné novelizované znenie, v zmysle ktorých bolo exekučný titul potrebné podrobiť preskúmaniu, následkom čoho dospel k záveru o jeho nulitnosti, výsledkom čoho bolo aj zastavenie konania. Pokiaľ takýto exekučný titul navrhovateľ predkladal, zapríčinil si vzniknutý stav sám a pokiaľ by mu aj vznikla škoda, zodpovedá si za ňu sám. Naviac 15-dňová lehota nedopadá na prípady, kedy súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom a návrh zamietne. Preto návrh zamietol ako nedôvodný. Navrhovateľ na podporu svojich tvrdení o vzniku prieťahov v konaní navrhol ako dôkaz pripojenie súdneho exekučného spisu Okresného súdu Prievidza vedeného v prospech oprávneného - navrhovateľa proti povinnému Eve Klimentovej pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného zo zmluvy o úvere č. 3601616. Súd prvého stupňa vlastným šetrením zistil, že ide o spis Okresného súdu Prievidza sp. zn. 16Er/2336/2010.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Ak tak súd prvého stupňa spravil, odňal tým navrhovateľovi jeho právo na konanie pred súdom. Sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok nepovažoval za nestranného. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 - 16 O.s.p., I. ÚS 27/98). Nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“ (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, III. ÚS 16/2000). Neobstojí názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Za týchto okolností nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré neprípúšťajú odklad. Za danej procesnej situácie ústne pojednávanie nebolo neodkladným úkonom. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa §

109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie a toto odvolanie navrhovateľ podáva. V čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Správanie súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladá porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu a marí jeho možnosť konať pred súdom. Taktiež poukázal na to, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam odporcu, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie. Tým došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť návrhu, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Poukázal na to, že pre konanie bez zbytočných prietáhov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment kedy poverenie doručil súdnemu exekútorovi. Navrhovateľ ako strana konania, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Poukázal na to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho právo na kontradiktórny súdny proces tým bolo porušené. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého rozsah a obsah si určil sám a vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, pretože vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Dôvodil, že pokiaľ žalovaný nereagoval na výzvu súdu prvého stupňa, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k doručenému odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

V priebehu odvolacieho konania navrhovateľ oznámil, že predložil súdu prvého stupňa do bližšie nešpecifikovaného súdneho spisu (v písomnom oznámení zo dňa 13.6.2014 uvádza „do oddelenia 6C“) originál znaleckého posudku č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorým preukazuje výšku vzniknutej škody v príčinnej súvislosti s neprávym úradným postupom súdu s tým, že z dôvodu hospodárnosti tento znalecký posudok nezakladá do každého súdneho spisu (finančná náročnosť, technické a personálne zaťaženie) a na tento odkazuje ako na skutočnosť známu súdu z jeho činnosti.

Krajský súd Trenčín po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods.3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods.1 O.s.p. s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými navrhovateľom a ich rozsahom je odvolací súd viazaný podľa § 212 ods.1 O.s.p.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu navrhovateľom podaného odvolania, bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a vo veci verejne vyhlásil rozsudok podľa § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné v celom rozsahu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi účastníkov konania, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, návrh zamietol a odporcovi, ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal z dôvodu, že tieto nešpecifikoval a v konaní mu žiadne nevznikli. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa podrobne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa v

celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na ktoré v podrobnostiach odkazuje.

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberal, či v konaní pred súdom prvého stupňa nedošlo postupom súdu k procesným vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. a/ - g/ O.s.p. a tzv. iným vadám konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody posudzoval odvolací súd podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Navrhovateľom namietané vady konania vymedzené v § 221 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. sú vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto odvolací súd posudzoval či postupom súdu prvého stupňa nebola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.).

V ustanovení § 14 O.s.p. sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu, nakoľko rozhodovacia činnosť ostatných sudcov tohto okresného súdu nie je v tejto veci daná.

Námietka navrhovateľa, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy, bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že prejednávaná vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi Okresného súdu Prievidza JUDr. Eve Kiššovej, ktorá bola uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17NcC/609/2012-12 zo dňa 30.10.2012 vylúčená z prejednávania a rozhodovanej danej veci, ostatní sudcovia prvostupňového súdu vylúčení neboli. Následne bola vec náhodným výberom pridelená sudkyňi JUDr. Miriam Kohútovej, PhD. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany navrhovateľa dospel k záveru, že na strane zákonnej sudkyne nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ju v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na pomer k veci a na pomer k účastníkom konania. Z obsahu spisu vyplýva, že v exekučnej veci sp.zn. 16Er/2336/2010 vedenej na Okresnom súde Prievidza nebola JUDr. Miriam Kohútová, PhD. zákonnou sudkyňou. Odvolací súd v konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne nové skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tejto sudkyne a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov navrhovateľa. Dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietanej sudkyne nemôžu byť ani úvahy navrhovateľa založené na skutočnosti, že súd prvého stupňa svojím nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane navrhovateľa, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevytvára nič o vzťahu namietanej sudkyne k účastníkom a k prejednávanej veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jej nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil uplatnenú odvoláciu námietku navrhovateľa ako nedôvodnú.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. K pojmovým znakom tohto odňatia patrí odňatie možnosti konať pred súdom, k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu a možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Tieto pojmové znaky musia byť splnené súčasne. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom odvolací súd preskúmal splnenie podmienok na postup súdu prvého stupňa v konaní podľa § 114 ods. 1, 2, § 120 ods. 4, § 101 ods. 2 a § 123 O.s.p.

Podľa § 114 ods. 2 O.s.p. v rámci prípravy pojednávania súd doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4. Vyjadrenie odporcu súd bezodkladne odošle navrhovateľovi.

Procesnou povinnosťou súdu je pripraviť pojednávanie tak, aby ochrana práv účastníka bola rýchla a účinná a aby sa rozhodlo spravidla na jedinom pojednávaní. Súd musí procesné úkony vykonávať tak, aby nedochádzalo k porušovaniu práva účastníka na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Prípravou pojednávania podľa § 114 O.s.p. treba rozumieť všetku činnosť sudcu (predsedu

senátu) od začiatku konania na súde až do začatia pojednávania vo veci. K procesným úkonom, ktoré je súd povinný vykonať podľa § 114 ods. 2 O.s.p. patrí doručenie návrhu na začatie konania (žaloby) spolu s prílohami odporcovi do vlastných rúk na vyjadrenie s uvedením rozhodujúcich skutočností na svoju obranu a označenie dôkazov, ktorých sa dovoľáva, prípadne na predloženie listiny, v súdom určenej lehote. Občiansky súdny poriadok lehotu na vyjadrenie neurčuje, ide o tzv. sudcovskú lehotu, ktorú možno v odôvodnených prípadoch z vážnych dôvodov predĺžiť. Súd poučí všetkých účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p., vrátane tých, ktorí sú zastúpení v konaní právnym zástupcom. Ide prejav koncentračnej zásady a zásady neúplnej apelácie civilného procesu. Ak odporca splní povinnosť a k návrhu a k prílohám sa vyjadrí v lehote určenej súdom, súd toto vyjadrenie bez zbytočného odkladu odošle navrhovateľovi.

Odvolačný súd po preskúmaní postupu súdu prvého stupňa konštatuje, že postup tohto súdu zodpovedá všetkým stanoveným procesným podmienkam prípravy pojednávania podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa dňa 20.2.2013 doručil návrh odporcovi spolu s výzvou, aby sa k tomuto vyjadril v lehote 10 dní. Vyjadrenie odporcu bolo súdu prvého stupňa doručené dňa 16.5.2013. Na deň 09.10.2013 nariadil súd prvého stupňa v právnej veci pojednávanie. Ako vyplýva z obsahu spisu, spolu s predvolaním na pojednávanie doručil súd prvého stupňa právnemu zástupcovi navrhovateľa vyjadrenie odporcu k návrhu, ktoré tento prevzal dňa 23.07.2013 a následne právnemu zástupcovi navrhovateľa, navrhovateľovi aj odporcovi poučenie účastníka konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Toto navrhovateľ, právny zástupca navrhovateľa prevzali dňa 12.9.2013 a odporca dňa 12.9.2013.

Dňa 9.10.2013 doručil právny zástupca navrhovateľa súdu prvého stupňa e-mailom návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, z dôvodu, že podal podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky proti rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne ako porušovateľovi základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým tento rozhodol o nevyklúčení sudcov Okresného súdu Prievidza z rozhodovania tejto veci. Súčasťou návrhu na zrušenie pojednávania bol aj návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti navrhovateľa. Návrh na zrušenie pojednávania a návrh na prerušenie konania mala zákonná sudkyňa k dispozícii pred začiatkom pojednávania.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam odporcu, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť návrhu, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie.

Preskúmaním obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ mal objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré uviedol a navrhol odporca v písomnom vyjadrení. Vyjadrenie odporcu spolu s pripojenými prílohami k vyjadreniu mal právny zástupca vo svojej faktickej dispozícii od 23.7.2013, t.j. v dostatočnom časovom predstihu pred začiatkom pojednávania vo veci samej určeného na deň 9.10.2013. V tomto smere tvrdenie navrhovateľa nie je pravdivé.

Na prejednanie veci nariadil súd prvého stupňa pojednávanie podľa § 115 ods. 1 O.s.p. pri zachovaní lehoty podľa § 115 ods. 2 O.s.p. po splnení procesných povinností podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol bez účasti účastníkov konania a právneho zástupcu navrhovateľa postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 119 ods. 4 O.s.p. Na strane právneho zástupcu navrhovateľa absentoval dôležitý dôvod, pre ktorý by bol súd prvého stupňa povinný pojednávanie dňa 9.10.2013 zrušiť alebo odročiť. Z doručky vyplýva, že dňa 20.02.2013 právny zástupca navrhovateľa prevzal uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.10.2012 č.k. 17NcC/609/2012-12. Toto vykonateľné uznesenie je bez zmeny okolností v ďalších štádiách konania pre súd prvého stupňa záväzné a súd prvého stupňa bol povinný v prejednáwanej veci ďalej konať v súlade so svojou povinnosťou podľa § 1 ods. 1 O.s.p. aj napriek tomu, že navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť. K odkladu vykonateľnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej

republiky nedošlo. Odvolací súd z úradnej činnosti zistil, že Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnosti navrhovateľa rozhodol uznesením č.k. IV. ÚS 695/2013-10 zo dňa 12.12.2013 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 25 ods. 1, 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (zákon o ústavnom súde). Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti účastníka konania alebo jeho právneho zástupcu v prípade splnenia podmienok, ktoré spočívajú v tom, že účastník konania alebo jeho právny zástupca bol na pojednávanie riadne predvolaný so zachovaním 5-dňovej lehoty na prípravu pojednávania (§ 115 ods. 2 O.s.p.) a tento účastník konania alebo jeho právny zástupca včas nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Tento dôležitý dôvod, pre povahu ktorého sa nemôže pojednávanie sa musí týkať predovšetkým jeho osoby a mal by sa vyznačovať určitou mierou nepredvídateľnosti, mal by byť závažný a svojím rozsahom alebo z iných dôvodov by mal obsahovať dôvodný znak ospravedlniteľnosti. Dôležitosť dôvodu treba hodnotiť ku všetkým okolnostiam konkrétnej veci aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti. K návrhu na zrušenie pojednávania a k návrhu na prerušenie konania pripojil právny zástupca navrhovateľa ústavnú sťažnosť, ktorou odôvodňoval navrhovaný procesný postup. Ústavná sťažnosť bola Ústavnému súdu Slovenskej republiky doručená dňa 18.4.2013, teda v čase pred termínom pojednávania. Dňa 23.07.2013, kedy právny zástupca navrhovateľa prevzal predvolanie na pojednávanie, vedel o ním tvrdenom dôvode o zrušení pojednávania, teda v rozpore s ust. § 119 ods. 2 O.s.p. nepožiadala o odročenie (zrušenie) pojednávania bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel. Odvolací súd je toho názoru, že v súlade s § 41 ods. 2 O.s.p. je potrebné návrh na zrušenie pojednávania posúdiť ako návrh na odročenie pojednávania podľa § 119 ods. 2 O.s.p.. Novela Občianskeho súdneho poriadku vykonaná zákonom č. 388/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2012 zaviedla obligatórne náležitosti návrhu na odročenie pojednávania. Návrh právneho zástupcu navrhovateľa tieto obligatórne náležitosti neobsahuje. Odvolací súd konštatuje, že z obsahu predmetného návrhu nevyplýva žiadny dôležitý dôvod neúčasti právneho zástupcu navrhovateľa na pojednávaní dňa 9.10.2013. Súd prvého stupňa návrh právneho zástupcu navrhovateľa neakceptoval, nezistil dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, preto mu nevznikla podľa § 119 ods. 4 O.s.p. ani informačná povinnosť o tom, že pojednávanie bude odročené. Z dikcie tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že pokiaľ súd neinformuje účastníkov o odročení pojednávania, nie je dôvodný predpoklad že súd návrh na odročenie pojednávania akceptoval a preto je potrebné sa pojednávania zúčastniť. Za daného procesného stavu súd prvého stupňa nariadením pojednávania na prejednanie veci samej umožnil sporovým stranám zúčastniť sa prejednaníu veci vrátane možnosti označiť rozhodné skutočnosti a dôkazy, vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), vykonať zhrnutie návrhov a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O.s.p.). Odvolací súd preskúmaním postupu súdu prvého stupňa, s prihliadnutím na všetky okolnosti veci, vyhodnotil postup tohto súdu ako správny, keď mal preukázané, že súd prvého stupňa mal pre prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa a odporcu splnené všetky podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd považuje za potrebné v týchto súvislostiach poukázať na to, že právny zástupca navrhovateľa v čase od podania ústavnej sťažnosti do doručenia predvolania na pojednávanie (23.07.2013) mal dostatočný časový priestor na realizáciu pojednávacej zásady v sporovom konaní, v zmysle ktorej procesnú zodpovednosť za vedenie sporu majú účastníci konania. Zo skutočností a postupov súdu prvého stupňa v konaní vyplýva, že právo navrhovateľa na kontradiktórnosť súdneho procesu nebolo porušené. Prejednaním veci v neprítomnosti účastníkov konania súd prvého stupňa neodňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Súdne konanie v predmetnej veci prebehlo pred súdom prvého stupňa s pojednávaním. Právny zástupca navrhovateľa a odporca mali reálnu možnosť predkladať skutočnosti a dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým súd prvého stupňa končil dokazovanie. Pred skončením dokazovania súd prvého stupňa vykonal opätovné poučenie účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a potom v súlade s § 118 ods. 4 O.s.p. uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Občiansky súdny poriadok formu poučenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p. nepredpisuje. Toto poučenie môže byť vykonané aj ústne na pojednávaní, čo súd prvého stupňa zaznamenal v zápisnici o pojednávaní, v tomto prípade navyše bolo doručené všetkým účastníkom aj písomne v rámci prípravy pojednávania. Odvoláciu námietku navrhovateľa o odňatí možnosti konať pred súdom postupom súdu prvého stupňa vyhodnotil preto odvolací súd ako nedôvodnú.

O návrhu navrhovateľa na prerušenie konania rozhodol súd prvého stupňa na pojednávaní dňa 9.10.2013 tak, že tento návrh zamietol. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v prejednávanej veci neboli dňa 9.10.2013 dané zákonné podmienky na obligatórne prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a ani fakultatívne prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/

O.s.p. Otázka či je konajúca sudkyňa z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená, bola v danom prípade vyriešená postupom podľa § 14 a nasl. O.s.p. V rámci konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nedošlo k odkladu vykonateľného uznesenia Krajského súdu v Trenčíne ako nadriadeného súdu č.k. 17NcC/609/2012-12 zo dňa 30.10.2012, ktorým bolo rozhodnuté, že sudkyňa JUDr. Miriam Kohútová PhD. z prejednávania a rozhodovania vecí nie je vylúčená. Za týchto okolností postup súdu prvého stupňa, ktorým rozhodol o návrhu na prerušenie konania a tiež vo veci samej, je v súlade s postupom podľa § 6 O.s.p. ako aj so zásadou hospodárnosti a efektívnosti konania. Preto nemôže mať za následok odňatie možnosti konať pred súdom. Pre úplnosť považuje odvolací súd za potrebné dodať, že iná procesná situácia by bola v prípade, ak by existovali zákonné dôvody na prerušenie konania a súd prvého stupňa by na pojednávaní rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a zároveň aj vo veci samej. V tom prípade by existoval dôvod na zrušenie, prípadne zmenu rozsudku súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa návrhu na prerušenie konania a dôvod na zrušenie rozsudku vo veci samej pre vady konania pred súdom prvého stupňa. Na základe týchto skutočností vyhodnotil odvolací súd odvolanie navrhovateľa smerujúce proti napadnutému rozsudku v časti, ktorou súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania ako nedôvodné.

Odvolací súd je toho názoru, že navrhovateľ v konaní nespĺnil dôkaznú povinnosť podľa § 120 ods. 1 O.s.p. V sporových konaniach, ako je aj v danej veci, sa nespĺnenie dôkaznej povinnosti prejaví v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre účastníka, ktorý svoje dôkazné bremeno neunesol. Dôkazné bremeno je procesný inštitút, ktorý spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť závisí od účastníkov konania, ktorí tým vymedzujú predmet dokazovania, teda to čo má byť preukázané. Na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých má účastník konania dôkazné bremeno slúži dôkaz, dôkazný prostriedok realizovaný v procese dokazovania. Vymedzenie okruhu skutočností, ktoré musí účastník uviesť a následne preukázať závisí od hypotézy hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný vzťah medzi účastníkmi. Táto norma zároveň určuje rozsah dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti, ktorej podmienkami sú : výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musí preukázať poškodený, ktorý znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu.

Právne vzťahy, od ktorých navrhovateľ odvodzoval nároky uplatnené návrhom sú upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Vychádzajúc z jednotlivých ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. predstavuje existencia nesprávneho úradného postupu pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci hypotézu právnej normy. Pokiaľ nesprávny úradný postup existuje nastupuje dispozícia právnej normy predstavujúca zodpovednosť štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu, ktorá predstavuje právny následok nesprávneho úradného postupu v podobe sankcie. Dôkazná povinnosť navrhovateľa spočívala v preukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v konaní sp.zn. 16Er/2336/2010. Nesprávny úradný postup navrhovateľ charakterizoval ako nevydanie a nedoručenie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Na preukázanie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia exekučným súdom v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov navrhovateľ navrhoval ako dôkaz súdny spis exekučného súdu vedeného medzi oprávneným - navrhovateľom a povinným Eve Klimentovej. Súd prvého stupňa po zistení, že ide o exekučné konanie vedené Okresným súdom Prievidza pod sp.zn. sp.zn. 16Er/2336/2010 si tento spis pripojil.

V danom prípade bolo povinnosťou navrhovateľa preukázať, že nevydanie rozhodnutia exekučného súdu o návrhu súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom v primeranom čase a bez zbytočných prietahov, je nesprávnym úradným postupom podľa právoplatného rozhodnutia vydaného v inom konaní (sťažnosť u predsedu súdu na podklade sťažnosti na prietahy, disciplinárne konanie, konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva). Navrhovateľ nepreukázal, že prietahy, o ktorých bolo v inom konaní

rozhodnuté, sú neodôvodnené, boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody navrhovateľa v exekučnom konaní z dôvodu, že jeho pohľadávka sa stala nevymáhateľnou a nevykonateľnou.

Odvolací súd je toho názoru, že v danej veci možno posudzovať nesprávny úradný postup exekučného súdu len z hľadiska plynulosti konania v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, pretože vyslovenie nesprávneho úradného postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote neprichádza do úvahy. Z obsahu pripojeného exekučného spisu vyplýva, že na exekučný súd, teda na Okresný súd Prievidza podal dňa 25.8.2010 súdny exekútor žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech navrhovateľa ako oprávneného proti povinnému Eve Klimentovej. Okresný súd uznesením č.k. 16Er/2336/2010-10 zo dňa 07.10.2010 žiadosť o udelenie poverenia zamietol z dôvodu neplatne uzavretej dohody o vyplnení zmenky, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 4.11.2010. Následne bola uznesením zo dňa 27.07.2011 pod č.k. 16Er 2336/2010 exekúcia zastavená, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.08. 2011.

Zo znenia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora stanovená zákonom, sa vzťahuje na vydanie poverenia exekútorovi, na vykonanie exekúcie. Ustálená súdna prax usmerňuje exekučné súdy pred vydaním poverenia materiálne preskúmať, či neexistuje právna nedovolenosť, alebo rozpor žiadosti či návrhu, alebo exekučného titulu. Materiálny prieskum súladnosti exekučného titulu vyžaduje zabezpečenie potrebných listinných dôkazov. Ak tieto nie sú exekučnému súdu napriek jeho výzve v stanovenej lehote predložené oprávneným navrhovateľom, ako tomu bolo aj tejto veci, nebolo by možné konštatovať porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pretože by bolo zrejmé, že k neskoršiemu vydaniu poverenia (ak by samozrejme bolo vydané), by došlo v dôsledku konania, resp. nečinnosti účastníka. V preskúmvanej veci však poverenie na vykonanie exekúcie vydané nebolo, bolo rozhodnuté o zamietnutí žiadosti na vydanie takéhoto poverenia z dôvodu neplatnej dohody o vyplnení zmenky, následne bolo rozhodnuté tiež o zastavení exekučného konania. V prípade materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu, je vo všeobecnosti 15-dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie veľmi problematickým činiteľom, keďže spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo, alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. A práve preto zákon nestanovuje žiadnu lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, ani na zastavenie exekučného konania. Z uvedených dôvodov, je teda nesprávny výklad navrhovateľa, že zákon ukladá povinnosť exekučnému súdu, rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia do 15 dní od doručenia takejto žiadosti.

Je potrebné poukázať na to, že nie každý aj keď v súdnom konaní zistený prieťah, musí mať nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, pretože je potrebné ho posudzovať s ohľadom na konkrétne okolnosti veci, vzhľadom na ktoré sa postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné. Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia v lehote necelých dvoch mesiacov od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na exekučný súd, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní. V preskúmvanej veci súd prvého stupňa o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia rozhodol v lehote kratšej ako 2 mesiace od doručenia takejto žiadosti.

Na základe týchto skutočností sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že nebol splnený ani jeden z predpokladov vzniku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.

Zákon č. 514/2003 Z.z. stanovuje obligatórne mimosúdne prejednanie nároku na náhradu škody v prípadoch, keď ku škode došlo nezákonným rozhodnutím (§ 7) ako aj nesprávnym úradným postupom (§ 9). Navrhovateľ aj napriek výzvam súdu prvého stupňa v konaní nepredložil žiadnu listinu o vykonaní mimosúdneho prejednania nároku na náhradu škody s príslušným orgánom štátu. Podmienkou podania návrhu na súde je predchádzajúce mimosúdne prejednanie nároku (§ 16). Túto podmienku musí splniť navrhovateľ a splnenie tejto podmienky nie je možné zamieňať s vykonaním dôkazov v procese dokazovania tak ako to navrhovateľ označil v návrhu, keď ako dôkaz navrhol vykonať pripojenie spisu odporcu k predbežnému prerokovaniu nároku.

Odvolacie dôvody prezentované navrhovateľom v odvolaní nemajú oporu v zistenom skutkovom stave ani v právnom posúdení veci súdom prvého stupňa. Predloženie listinného dôkazu v podobe znaleckého posudku, ktorý mienil navrhovateľ v konaní vykonať, môže byť odvolacím dôvodom iba za splnenia zákonných podmienok podľa § 205a ods. 1 O.s.p., čo v danom prípade nenastalo. Odvolací súd poukazuje na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebol zistený nesprávny úradný postup a ani existencia nezákonného rozhodnutia exekučného súdu. Vzhľadom k tomuto záveru je potom bez právneho významu aj znalecký posudok č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014, ktorý mal navrhovateľ založiť do jedného zo spisov súdu prvého stupňa v priebehu odvolacieho konania. K odvolaniu proti rozsudku súdu prvého stupňa navrhovateľ tento znalecký posudok nepripojil. Odvolací súd uvádza, že aj v prípade jeho pripojenia, nevykonanie dokazovania oboznámením obsahu tohto znaleckého posudku by vzhľadom na záver súdu prvého stupňa nespôsobil nesprávnosť napadnutého rozsudku.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny, za použ. ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 v spojení s § 142 ods.1 O.s.p. Odporcovi ako úspešnému účastníkovi by patrila náhrada trov odvolacieho konania. Odporca troy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu žiadne troy odvolacieho konania nevyplývajú. Preto odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 O.s.p. nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.